

Poate mai multă strălucire...

Anca FLOREA

În seria concertelor de după amiază, Orchestra engleză de cameră a propus un program divers, cu opusuri de secol XX ce încadruu o creație mozartiană, sub conducerea lui Roy Goodman, dirijor bine cunoscut în lume, deprinzând

“tainele” baghetei încă din copilărie, în preajma celebrului Sir Marcolm Sargent, înrudit cu familia sa, studiind apoi cu alți maeștri de renume. În treacăt fie spus, la doar 8 ani a apărut ca solist vocal într-un oratoriu bachian, în compania tenorului Peter Pears, pentru ca ulterior să activeze ca violonist, fiind concert-maestru în orchestre care au colaborat cu dirijori vestiți, urmând să se dedice el însuși baghetei. Ansamblul englez pe care l-a condus de această dată în cadrul Festivalului, a fost profund influențat, în primii ani de existență, de către Benjamin Britten, prieten apropiat cu Pears, iar Roy Goodman s-a implicat, deloc întâmplător, și în producții înregistrate la Lisabona, în cadrul Școlii Britten-Pears. Și totuși maniera sa dirijorală este departe de gestică tradițională, dovedindu-se însă eficientă și precisă, reușind să pună în evidență calitățile Orchestrei care, de multă vreme, este cunoscută printre cele mai bune din lume în genul cameral, etalând un sunet frumos, omogenitate și fluentă, deși poate așa fi așteptat un plus de strălucire, de percutanță în atac și în structurile ritmice, dar se prea poate ca atracția lui Roy Goodman către muzica veche să determine o anumită abordare chiar și în partituri din epoci mai apropiate nouă.

Am avut prilejul să ascultăm, în deschidere, Concertul pentru clarinet și orchestră de Copland, pe care solistul – reputatul Aurelian Octav Popa – l-a interpretat, pentru prima oară, în urmă cu 4 decenii, chiar sub conducerea compozitorului, pe atunci oaspete al Bucureștilui. A fost, și de această dată, o versiune realizată cu profesionalism și cu un plus de

Roy Goodman

Interpretare inegală

Anca FLOREA

Seria “Enescu și contemporanii săi” a continuat, la Ateneu, cu programul propus de Praga Sinfonia, cunoscută orchestră de cameră care a evoluat sub bagheta lui Christian Benda, surprinzând însă prin inegalitatea interpretării. Pentru că *Uvertura* de Martinu a captat prin strălucire, incisivitate și percutanță ritmică, prin densitatea și omogenitatea ansamblului, într-o scriitură bogată și de mare efect, calități regăsite, pe alte coordonate, și în *Intermezzi* de Enescu, abordate cu sensibilitate și finețe, subliniind linia amplă, elegantă, cu tentă ușor evocatoare, plină de căldură și poate melancolic-visătoare, pentru ca în suita *Pulcinela* de Stravinski, toate aceste elemente să se estompeze, parcurgerea destul de anostă a unei partituri extrem de ofertante în plan expresiv fiind cel puțin surprinzătoare.

Și din nou am aplaudat, în *Variațiunile simfonice* de Franck, valoarea incontestabilă a orchestrei care a colaborat excelent cu pianistul Jean-Philippe Collard, solist cu o tehnică impecabilă, dar mai ales cu o forță interioară și o capacitate de a transmite ascultătorului o anumită stare tonică, într-o interpretare captivantă, de anvergură, astfel încât faptul că l-a înlocuit, în ultima clipă, pe Marc Laforet (care s-a îmbolnăvit) a fost chiar în beneficiul nostru. Un artist pe care l-am reascultat cu deosebită plăcere și pe care sper să-l revedem cât de curând pe podiumul de concert, poate chiar în stagiunea curentă.

emoție, purtând probabil amprenta lucrului direct cu Copland, iar bisul acordat i-a permis muzicianului nostru să prezinte o adaptare pentru clarinet a unei secvențe dintr-o simfonie enesciană, în care elevația sunetului, frazarea și căldura expresiei în cantilena plină de nostalgie au atras din nou aplauzele spectatorilor.

Așteptat a fost și debutul tânărului pianist Teo Gheorghiu (român născut la Zurich, format la școala londoneză) pe scena Ateneului, abordând Concertul nr. 12 în la major KV 414 de Mozart, pe care anterior îl cântase și alături de Philharmonia Orchestra. Considerat, încă de la 14 ani, un talent aparte, apreciat de “Neue Züricher Zeitung” pentru “maniera sa de cânt – o combinație între dialogul cu sine însuși și modestie”, iar de cronicarul de la “Tages Anzeiger” pentru “interpretarea absolut naturală, renunțând la hiper-romantism în favoarea unei apropieri mai sobre”, pianistul a surprins, într-adevăr, prin felul în care a tratat muzica mozartiană, cu deosebită rigoare și tehnică precisă, dar cântând parcă pentru sine, cu o seriozitate aproape austeră, cu un tușeu rotund, dar fără acea strălucire ce conferă dantelei sonore luminozitatea specifică autorului, densitatea discursului cursiv, cu o anume masivitate, fără o coloristică specială. Nici apariția sa scenică nu ar fi lăsat să se ghicească faptul că Teo Gheorghiu are doar 17 ani, părând extrem de matur. Cred că se simte mai bine în lucrări care implică în primul rând o viteză robustă, deși paradoxal, s-a afirmat, pe scene importante, cu opusuri romantice (Rachmaninov, Chopin, Mendelssohn-Bartholdy, Schumann), așa încât ar fi interesant să-i ascultăm și opțiunea interpretativă în asemenea pagini care cer, de asemenea, anvergură, frazare generoasă, desfășurări ample și, din nou, strălucire și poezie. Ar fi un experiment...

Orchestra a acompaniat cu precizie și suptele, în stilul adecvat, iar în *Simfonia clasică* de Prokofiev a adus eleganță și acea ambianță senină cerută de îndrăgita de publicul dornic să asculte muzică bună în interpretări de calitate.

Și totuși, încerc să-mi imaginez cum a sunat ansamblul care, condus de Barenboim, a oferit integrala concertelor de Mozart, în care soliști au fost pianști extrem de diferiți ca structură temperamentală – introvertitul Murray Perahia și debordanta Mitsuko Uchida...

Aurelian Octav Popa

Christian Benda

Dar *Mica suită* de Debussy a readus abordarea plată, fără un relief anume, desigur corect și cu un sunet frumos, a unui opus în care m-aș fi așteptat să primeze coloristica bogată, jocul planurilor expresive și mai ales să se reliefeze transparența specifică autorului impresionist. Poate altădată...